

سکوت معنادار این شبکه نسبت به سرکوب شدید اعتراضات بحرین در طول ناآرامی‌های عربی در قیاس با سایر دولت‌های دستخوش ناآرامی بود. در ناآرامی بحرین به دلیل مجاورت و خطر گسترش اعتراضات به این کشور هیچ‌گونه برنامه‌ای به زبان عربی در مورد این ناآرامی پخش نشد (Kamrava, 2013: 77) و الجزیره صرفاً به پخش یک برنامه سه قسمتی به زبان انگلیسی بسنده کرد که در آن نیز موارد بسیاری از خشونت نیروهای امنیتی بحرین در کنار اقدامات ارتش عربستان و امارات علیه جمعیت سانسور شد.

پس از جانشینی «تمیم بن حمد آل ثانی» به جای پدر در سال ۲۰۱۳، سیاست‌های رسانه‌ای الجزیره همچنان مبتنی بر حمایت از جریان‌های اسلامی به‌طور عام و اخوان‌المسلمین و شاخه‌های منطقه‌ای آن به‌طور خاص می‌باشد. این امر به نوبه خود باعث ایجاد شکاف بین اعضای شورای همکاری خلیج (فارس) و نزدیکی مصر با دولت‌های عمده این شورا یعنی عربستان و امارات شده است. کشورهای عربستان، امارات، بحرین و مصر در دو بازه زمانی سال‌های ۲۰۱۴ و ۲۰۱۷ سفیران خود را از دوحه فراخواندند و به روابط خود با قطر پایان دادند (عالیشاهی و همکاران، ۱۳۹۶: ۴۹-۵۰). در زمان نگارش این اثر (روزهای آغازین سال ۲۰۲۱) میانجیگری آمریکا بین عربستان و قطر برای حل اختلافات و ایجاد جبهه‌ای واحد علیه ایران در ظاهر به ثمر رسید و مشکلات بین آنها در این مقطع زمانی به نظر مرتفع شده است، اما با توجه به جهت‌گیری کلان قطر مبنی بر حمایت از جریان‌های اسلامی _ انقلابی و پیشنه روابط طرفین اختلاف بعید به نظر می‌رسد این رابطه پایدار باشد. به‌طور خلاصه، سیاست خارجی قطر در منطقه با توجه به آسیب‌پذیری‌های ذاتی این کشور مبتنی بر سه پایه مصون‌سازی، دنباله‌روی و موازنه قدرت است که شبکه الجزیره با تأثیرگذاری بر افکار عمومی ساکنان درون و بیرون منطقه، نقشی برجسته در این مصون‌سازی ایفا می‌کند.

۳-۵. میانجیگری

سومین پایه سیاست خارجی قطر برای تبدیل شدن به قدرت متوسط منطقه‌ای تلاش‌های فعالانه آن در حل منازعات منطقه‌ای است که تبلور آن را در